

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Goldstetina a soudců JUDr. Františka Kučery a JUDr. Jiřího Karety v právní věci

žalobce: **Hypoteční banka, a.s.**, IČO 13584324
sídlem Radlická 333/150, Praha 5
zastoupený advokátem JUDr. Liborem Němcem, Ph.D.
sídlem Husova 5, Praha 1

proti
žalovanému: **JUDr. Přemysl Kamenář**
sídlem Sládkova 449/2, Děčín
insolvenční správce dlužníka Eugena Baloga
zastoupený advokátkou JUDr. Ivanou Kamenářovou
sídlem J.Š. Baara 828/19, Děčín

o náhradu škody

o odvolání žalobce i žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. února 2017, č.j. 45 ICM 1055/2016-110

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. února 2017, č.j. 45 ICM 1055/2016-110 se v bodě I. výroku ve věci samé mění jen tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci 149 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 6.4.2016 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku, jinak se v tomto výroku potvrzuje.**

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Libora Němce, Ph.D., částku 38 509 Kč.

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud I. stupně ve výroku uvedeným rozsudkem pod bodem I. zamítl žalobu Hypoteční banky (zajištěného věřitele dlužníka) podanou proti insolvenčnímu správci dlužníka podle § 37 insolvenčního zákona (dále jen IZ), v níž se žalobce domáhal na žalovaném zaplacení náhrady škody ve výši 149 000 Kč představující čistý výtěžek zpeněžení předmětu zajištění, z něhož v insolvenčním řízení měla být uspokojena jeho zajištěná pohledávka a dále zákonného úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z dlužné částky od 3.7.2014 do zaplacení. Pod bodem II. pak soud I. stupně uložil žalobci povinnost nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 10 836 Kč.
2. Své rozhodnutí odůvodnil soud I. stupně tím, že mezi účastníky je nesporné, že žalobce je věřitelem dlužníka, který přihlásil do insolvenčního řízení zajištěnou pohledávku ve výši 572 953,95 Kč, že tato pohledávka žalobce byla zajištěna zástavním právem váznoucím na bytové jednotce ve vlastnictví dlužníka uvedené v zástavní smlouvě a toto zástavní právo je zapsáno v katastru nemovitostí. Je nesporné, že žalovaný (prodávající insolvenční správce) prodal tento předmět zajištění mimo dražbu, a to kupní smlouvou uzavřenou s kupujícím 22.4.2014 za kupní cenu 149 000 Kč. Je rovněž nesporné, že kupující Zdeněk Bílek dohodnutou kupní cenu zaplatil ještě před podpisem kupní smlouvy na účet uvedený v kupní smlouvě č. 2800470747/2009, VS 11110, a to podle pokynu žalovaného. Žalovaný předmět zajištění prodával mimo dražbu podle pokynu žalobce jako zajištěného věřitele prostřednictvím realitní kanceláře CH.S.M. spol. s r.o. V kupní smlouvě označený bankovní účet, na něž má kupující zaplatit kupní cenu, je bankovní účet tohoto zprostředkovatele. Žalovaný v souvislosti s prodejem předmětu zajištění se zprostředkovatelem uzavřel zprostředkovatelskou smlouvu o zprostředkování prodeje bytové jednotky, v níž se se zprostředkovatelem dohodl na úschově výtěžku zpeněžení do podpisu kupní smlouvy a žalovaný se v ní zavázal vyplatit zprostředkovateli sjednanou provizi, kterou si zprostředkovatel může ponechat z celkové ceny nemovitostí. Tvrzení žalovaného, že si nevšimnul, že číslo účtu uvedené v kupní smlouvě není účtem dlužníka Eugena Baloga, resp. účtem majetkové podstaty dlužníka, považuje soud za zavádějící a nepravdivé s tím, že v rámci svého vysvětlení před orgány Policie ČR v rámci trestního řízení vedeného proti jednatele zprostředkovatele žalovaný uvedl, že pochybil, že si nevšiml, když mu zprostředkovatel zaslal k odsouhlasení jím vypracovaný návrh kupní smlouvy a je v něm uvedeno jiné číslo bankovního účtu, než bankovní číslo dlužníka. Vycházejí z obsahu zprostředkovatelské smlouvy uzavřené mezi žalovaným a zprostředkovatelem dovodil, že žalovaný byl srozuměn s tím, že kupní cena byla před podpisem kupní smlouvy kupujícím uložena na účet zprostředkovatele, z níž si zprostředkovatel mohl odečíst dohodnutou provizi s tím, že teprve poté zprostředkovatel převede kupní cenu na účet majetkové podstaty dlužníka. Poukázal na to, že žalobce jako zajištěný věřitel dal ve svém pokynu k přímému prodeji bytové jednotky pokyn, že prodej se uskuteční právě prostřednictvím realitní kanceláře CH.S.M. za podmínky, že náklady ze zpeněžení nepřesáhnou limit 5 % výnosu, vč. DPH a prezentací počáteční kupní ceny ve výši 257 000 Kč po dobu nejméně 3 měsíce. Podle soudu tak žalobce určil podmínky, za kterých bude prodej bytové jednotky realizován žalovaným a tuto jeho podmínku žalovaný respektoval. Bytovou jednotku prodával prostřednictvím zprostředkovatele označeného žalobcem, ve zprostředkovatelské smlouvě, kde bylo sjednáno zřízení úschovy kupní ceny, a zprostředkovatel si mohl ponechat z výtěžku zpeněžení provizi ve výši uvedené ve zprostředkovatelské smlouvě. Proto má za to, že žalovaný při přímém prodeji bytové jednotky

prostřednictvím zprostředkovatele neporušil žádnou zákonnou povinnost, z níž by bylo možno dovodit jeho odpovědnost za škodu vzniklou žalobci tím, že výtěžek zpeněžení nebyl zprostředkovatelem vydán do majetkové podstaty dlužníka. Odpovědnost žalovaného nelze dovozovat z toho, že byl povinen zkontrolovat si číslo účtu uvedené v kupní smlouvě, stejně jako ošetřit, aby výtěžek zpeněžení získal do své dispozice, jestliže současně podle pokynů žalobce musel využít při prodeji služeb realitní kanceláře. Pak mu nezbylo, než se tomuto požadavku žalobce podřídit a realitní kancelář vyjednala smluvní podmínky tak, aby celý proces nabídky realizace prodeje a naložení s výtěžkem prodeje měla pod svou kontrolou. To, že žalovaný neporušil žádné zákonné povinnosti dovodil i z toho, že kupní smlouvu, kterou žalovaný uzavřel s kupujícím ohledně bytové jednotky, insolvenční soud schválil. Uvedl dále, že tím, že podle pokynů žalobce realizoval prodej prostřednictvím zprostředkovatele, musel uzavřít se zprostředkovatelem zprostředkovatelskou smlouvu a kupní smlouva pak byla v souladu s obsahem zprostředkovatelské smlouvy. Z toho dovodil, že i kdyby žalovaný porušil své povinnosti v souvislosti s funkcí insolvenčního správce, pak to není v příčinné souvislosti se vzniklou škodou, neboť žalovaný při prodeji předmětu zajištění jednal v souladu s uzavřenými smlouvami a jeho projev vůle směřoval k naplnění povinnosti, kterou byla realizace prodeje bytové jednotky a vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli. Postupoval přitom s náležitou odbornou péčí, neboť nemohl předpokládat nepoctivý úmysl jednatelky zprostředkovatele, která se dopustila trestného činu zpronevěry a je proti ní vedeno trestní řízení.

3. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení odůvodnil soud I. stupně úspěchem žalovaného ve věci. Přiznaná náhrada představuje náklady, jež žalovanému vznikly v souvislosti se zastoupením advokátem, přičemž paušální odměnu advokáta stanovil podle § 9 odst. 3 písm. c) vyhlášky 177/1996 Sb. (advokátní tarif).
4. Proti tomuto rozsudku podali odvolání žalobce i žalovaný.
5. Žalovaný svým odvoláním napadl toliko výrok o náhradě nákladů řízení pod bodem II., neboť má za to, že soud I. stupně mu přiznal náhradu nákladů řízení v nesprávné výši. Poukázal na to, že v dané věci jde o žalobu na náhradu škody, předmětem řízení je tedy peněžité plnění, a proto měl soud vycházet při určení tarifní hodnoty pro určení paušální odměny advokáta v § 8 odst. 1 advokátního tarifu, tedy z částky 149 000 Kč a pak paušální odměna advokáta činí 7 060 Kč za jeden úkon právní služby.
6. Žalobce svým odvoláním napadl rozsudek soudu I. stupně v celém jeho rozsahu a navrhl, aby odvolací soud žalobě vyhověl. V odvolání zejména uvedl, že předložil důkazy, které jednoznačně svědčí pro závěr, že žalovaný porušil své povinnosti při výkonu funkce insolvenčního správce stanovené v § 36 IZ a v této otázce poukázal na závěry Nejvyššího soudu k obsahu odborné péče insolvenčního správce, který Nejvyšší soud zaujal ve svém usnesení sp.zn. 29 Cdo 1043/2012. Poukázal na to, že insolvenční správce je povinen nejen konkursní podstatu řádně udržovat, ale také jí spravovat a přijímat opatření, aby nedošlo ke zničení, poškození nebo odcizení majetku, který patří do majetkové podstaty. Je tak nepochybné, že požadavek odborné péče zahrnuje i pečlivou kontrolu údaje účtu, na něž mají být peněžní prostředky představující výtěžek zpeněžení zajištění poukázány, a to žalovaný neučinil a připustil, aby výtěžek zpeněžení se dostal do dispozice třetí osoby. Musel si tedy být vědom toho, že pokud kupující zaplatí kupní cenu na účet realitní kanceláře, je to postup vysoce riskantní. Považuje za nepřijatelné, aby insolvenční správce podepsal kupní smlouvu, v níž je výslovně uvedeno, že uhrazením částky 149 000 Kč na účet dle pokynu insolvenčního správce (tedy na účet třetí osoby) je povinnost kupujícího zaplatit kupní cenu podle smlouvy splněna. Nepovažuje za správný závěr soudu I. stupně, že žalovaný při

přímém prodeji předmětu zajištění neporušil žádné své povinnosti, neboť vycházel striktně z pokynu žalobce jako zajištěného věřitele. Poukázal na to, že ve svém pokynu stanovil pouze podmínku, že předmět zajištění bude zpeněžen prostřednictvím společnosti CH.S.M. za stanovenou minimální kupní cenu, ale ve zbytku vše ponechal v dispozici insolvenčního správce. Ve svém pokynu nestanovil žádný obsah smlouvy o zprostředkování, ani obsah kupní smlouvy.

7. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení jemu předcházející a jen odvolání žalobce shledal důvodným (§ 212 a 212a o.s.ř.).
8. Základní a rozhodující skutečností pro posouzení důvodnosti této žaloby podané zajištěným věřitelem podle § 37 IZ proti insolvenčnímu správci dlužníka je to, zda žalovaný správce porušil zákonné povinnosti, které mu ukládá insolvenční zákon v § 36, a zda toto porušení povinností je v příčinné souvislosti s prokázanou škodou na majetkové podstatě spočívající v rozsahu, v němž měl z majetkové podstaty být žalovaný v insolvenčním řízení uspokojen, což možné není, neboť majetková podstata je snížena o výtěžek zpeněžení zajištění, z něhož jedině mohl být žalobce uspokojen jako zajištěný věřitel. Podstatné je tedy to, zda výtěžek zpeněžení se nedostal do majetkové podstaty dlužníka v důsledku porušení povinností insolvenčního správce při zpeněžování předmětu zajištění.
9. Jen jsou-li splněny tyto zákonné předpoklady, jde o incidenční spor podle § 159 odst. 1 písm. e) IZ a žalobce může být se žalobou úspěšný.
10. Podle § 36 odst. 1 IZ je insolvenční správce povinen při výkonu funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí; je povinen vyvinout veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby věřitelé byli uspokojeni v co nejvyšší míře. Společnému zájmu věřitelů je povinen dát při výkonu funkce přednost před zájmy vlastními i před zájmy jiných osob.
11. Závěr soudu I. stupně o tom, že tyto zákonné povinnosti žalovaný při zpeněžování předmětu zajištění, z něhož měl být žalobce jako zajištěný věřitel výlučně uspokojen, neporušil, je v rozporu s jeho zjištěními dovozenými správně z provedených důkazů a nemá proto oporu v jeho skutkových zjištěních.
12. Ze skutkových zjištění soudu I. stupně je nepochybné, že žalovaný předmět zajištění prodával mimo dražbu přímému zájemci podle pokynu žalobce, stejně jako to, že přímý prodej žalovaný realizoval prostřednictvím zprostředkovatele vybraného žalobce, že tento zprostředkovatel vyhotovil písemný návrh kupní smlouvy, v němž uvedl svůj bankovní účet, na němž má kupující zaplatit kupní cenu a nikoliv bankovní účet, na němž je správce povinen ukládat peněžité prostředky dlužníka určené k uspokojení věřitelů a že takovou kupní smlouvu žalovaný podepsal. Bylo rovněž prokázáno, že kupní cenu na bankovní účet uvedený v kupní smlouvě kupující zaplatil, avšak zprostředkovatel ji nepřevedl na bankovní účet žalovaného v důsledku trestné činnosti své jednatelky, která výtěžek zpeněžení určený pro žalobce zpronevěřila.
13. Žalovaný tím, že umožnil, aby kupující kupní cenu za předmět zajištění zaplatil na bankovní účet zprostředkovatele prodeje, umožnil současně, aby se výtěžek zpeněžení dostal mimo jeho majetkovou dispozici, ačkoliv je jedinou oprávněnou osobou s majetkem dlužníka disponovat a v důsledku toho se výtěžek zpeněžení zajištění do majetkové podstaty dlužníka nedostal a žalobce nemůže být z výtěžku zpeněžení uspokojen, neboť v majetkové podstatě dlužníka

žádný takový výtěžek není. Zmíněné jednání žalovaného nelze podle názoru odvolacího soudu podřadit pod řádný výkon funkce insolvenčního správce ve smyslu § 36 odst. 1 IZ, protože při uzavírání kupní smlouvy o přímém prodeji předmětu zajištění nepostupoval přinejmenším svědomitě a s odbornou péčí a v příčinné souvislosti s tím je dána jeho odpovědnost za škodu podle § 37 IZ, neboť v důsledku porušení jeho zákonných povinností při výkonu funkce insolvenčního správce vznikla žalobci škoda, protože nemůže být v insolvenčním řízení uspokojena jeho pohledávka přihlášená do insolvenčního řízení jako pohledávka zajištěná, neboť výtěžek zpeněžení insolvenční správce do své majetkové dispozice nezískal, nýbrž jej získal zprostředkovatel prodeje, který je žalovanému nevydal a vydat nehodlá v důsledku trestné činnosti své jednatelky. Tím nepochybně došlo ke zmenšení majetkové podstaty dlužníka ke škodě žalobce do výše výtěžku zpeněžení, jež by mu byl insolvenční správce povinen vyplatit podle § 298 odst. 2 IZ.

14. Shora popsané jednání žalovaného (insolvenčního správce) při přímém prodeji předmětu zajištění sloužícího k uspokojení pohledávky žalobce v insolvenčním řízení, nelze zhodnotit jinak, než že při výkonu své funkce nepostupoval také s náležitou odbornou péčí, kterou lze na něm vyžadovat a toto jeho jednání lze podřadit i pod závěry, které k povinnostem insolvenčního správce zaujal Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí sp.zn. 29 Cdo 1043/2012, na které správně odkázal žalobce ve svém odvolání.
15. Pro posouzení toho, zda žalovaný při přímém prodeji předmětu zajištění postupoval v rámci svých zákonných povinností je zcela nerozhodný obsah zprostředkovatelské smlouvy, kterou žalovaný uzavřel se zprostředkovatelem prodeje, stejně jako to, že přímý prodej žalovaný uskutečnil prostřednictvím zprostředkovatele určeného samotným žalobcem v jeho pokynu k přímému prodeji předmětu zajištění. Závěr soudu I. stupně, o tom, že žalovaný při přímém prodeji postupoval v rámci pokynů žalobce jako zajištěného věřitele, který nestanovil žalovanému žádné podmínky prodeje, čímž vystavil žalovaného riziku vyplývajícího z eventuálního nezákonného jednání zprostředkovatele, je nesprávný.
16. Jak odvolací soud zjistil z usnesení KSUL 45 INS 11110/2010-B-35 ze dne 15.5.2013, dal insolvenční soud souhlas k přímému prodeji mimo dražbu s tím, aby insolvenční správce prodal mimo dražbu v usnesení uvedenou bytovou jednotku za podmínek daných zajištěným věřitelem – Hypoteční bankou, a.s., které jsou součástí žádosti správce a jsou zveřejněny v insolvenčním rejstříku pod B-33/3. Z tohoto pokynu žalobce odvolací soud zjistil, že žalobce jako jediný zajištěný věřitel, souhlasí s přímým prodejem předmětu zajištění za podmínek, že přímý prodej bude uskutečněn prostřednictvím realitní kanceláře CH.S.M. spol. s r.o., že náklady se zpeněžením zajištěného majetku nepřesáhnou zákonný limit 5 % z výnosu vč. DPH, že prezentace zajištěného majetku bude nejméně 3 měsíce a minimální kupní cena je 257 000 Kč, a že zajištěný věřitel má právo udělit konečný souhlas s prodejem zajištěného majetku za nabídnutou cenu, pokud bude nižší, než je v pokynu uvedeno.
17. Ze shora uvedené listiny je nepochybné, že žalobce ve svém pokynu k přímému prodeji předmětu zajištění nedal žádné podmínky k obsahu kupní smlouvy, kterou bude uzavírat správce jako prodávající s kupujícími a v žádném případě v pokynu nestanovil jako podmínku přímého prodeje to, že kupní cenu kupující zaplatí na účet zprostředkovatele. To, že takto zní obsah kupní smlouvy podepsané žalovaným, jde nepochybně nad rámec pokynu zajištěného věřitele a žalovaný v tomto směru nebyl nijak při výkonu své funkce omezen ani pokynem žalobce, ani usnesením insolvenčního soudu z 15.5.2013. Záleželo jen na něm, jaký účet, na nějž má kupující

kupní cenu zaplatit, v kupní smlouvě označí. Uvedl-li v ní bankovní účet zprostředkovatele, jde to výlučně k jeho tíži.

18. Pro úplnost pak odvolací soud zjistil ze žádosti žalobce ze dne 23.3.2016, že žalobce požádal insolvenční soud o vydání výtěžku zpeněžení insolvenčním správcem podle § 204 odst. 1 IZ, avšak insolvenční soud v rámci své dohlédací činnosti podle § 11 IZ o této jeho žádosti dosud nerozhodl, zřejmě u vědomí toho, že výtěžek zpeněžení se v majetkové podstatě nenachází.
19. Vše shora uvedené vedlo odvolací soud k závěru, že žalobce prokázal splnění všech zákonných předpokladů odpovědnosti žalovaného za škodu ve smyslu § 37 IZ, a proto rozsudek soudu I. stupně ve věci samé změnil tak, že žalobě vyhověl v rozsahu uplatněné škody zcela (149 000 Kč), ale v rozsahu uplatněných zákonných úroků z prodlení vyhověl jen zčásti (§ 220 odst. 1 o.s.ř.).
20. Výrok o zákonných úrocích z prodlení z dlužné jistiny odvolací soud částečně změnil, protože žalovaný se mohl ocitnout v prodlení se zaplacením požadované škody, nikoliv v okamžiku, kdy žalobci tato škoda eventuálně vznikla, ale až v okamžiku, kdy se vůči žalovanému stala splatnou. Teprve od splatnosti pohledávky žalobce z titulu náhrady škody lze přiznat žalobci zákonné úroky z prodlení. Pohledávka žalobce vůči žalovanému se stala splatnou až prvního dne poté, kdy žalobce o plnění náhrady škody žalovaného požádal. To se stalo až dne, kdy soud doručil žalovanému žalobu o náhradu škody v této věci, tedy 5.4.2016. Teprve od 6.4.2016 byl žalovaný v prodlení se zaplacením pohledávky žalobce z titulu náhrady škody, a proto odvolací soud potvrdil zamítavý výrok v rozsudku soudu I. stupně ve věci samé v části zamítnutí úroků z prodlení za dobu od 3.7.2014 do 5.4.2016 (§ 219 o.s.ř.).
21. V souvislosti se změnou rozsudku ve věci samé rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 2 o.s.ř. nově o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem před soudy obou stupňů a žalobci přiznal proti žalovanému náhradu nákladů řízení v celém rozsahu podle § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť žalobce měl ve věci neúspěch jen v nepatrné části týkající se úroků z prodlení.
22. K výši paušální odměny advokáta za právní služby v tomto sporu o náhradu škody odvolací soud uvádí, že spory zahájené na základě žaloby insolvenčního věřitele proti insolvenčnímu správci podle § 37 IZ, pokud jsou řešeny jako incidenční spory uvedené v § 159 odst. 1 písm. e) IZ, stanoví se paušální odměna advokáta podle § 9 odst. 4 písm. c) advokátního tarifu, neboť jde o věc rozhodovanou v rámci insolvenčního řízení, jak vyplývá z § 2 písm. d) a z § 160 odst. 1 IZ. Paušální odměna advokáta tak činí 3 100 Kč za jeden úkon právní služby.
23. Náklady řízení přiznané žalobci za řízení před soudem I. stupně ve výši 28 281 Kč se skládají z:
 - náhrady soudního poplatku za podanou žalobu ve výši **7.450,- Kč**;
 - odměny za zastupování žalobce advokátem podle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v celkové výši **15.500,- Kč** bez DPH při sazbě mimosmluvní odměny za 1 úkon právní služby ve výši 3.100,- Kč bez DPH podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za následujících 5 úkonů právní služby:
 - (i) převzetí a příprava právního zastoupení žalobce;
 - (ii) žaloba ze dne 31. 3. 2016;
 - (iii) žádost žalobce ze dne 1. 9. 2016 o zaslání vyjádření žalovaného ze dne 28. 6. 2016;
 - (iv) replika žalobce ze dne 20. 9. 2016 k vyjádření žalovaného ze dne 28. 6. 2016; a

(v) účast na soudním jednání konaném dne 20. 2. 2017,

- náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za výše uvedených 5 úkonů právní služby ve výši **1.500,- Kč** bez DPH;
- DPH ve výši 21 % z odměny za zastupování advokátem a náhrady hotových výdajů, tj. ve výši **3.570,- Kč**; a
- cestovného (doprava vlakem na soudní jednání konané dne 20. 2. 2017 a zpět) ve výši **261,- Kč**.

24. Náklady řízení, jež žalobci vznikly před odvolacím soudem se skládají z:

náhrady soudního poplatku za podané odvolání ve výši **2.000,- Kč**;

- odměny za zastupování žalobce advokátem podle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v celkové výši **6.200,- Kč**, při sazbě mimosmluvní odměny za 1 úkon právní služby ve výši **3.100,- Kč**, a to za následující 2 úkony právní služby:
 - (i) odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně;
 - (ii) účast na soudním jednání konaném dne 11. 1. 2018.
- náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za výše uvedené 2 úkony právní služby ve výši **600,- Kč**; a
- DPH ve výši 21 % z odměny za zastupování advokátem a náhrady hotových výdajů, tj. ve výši **1.428,- Kč**.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Ústí nad Labem dospěje dovolací soud k závěru, že napadený rozsudek závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně a nebo má-li být dovolacím soudem řešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 11. ledna 2018

JUDr. Jiří Goldstein, v.r.
předseda senátu